

Arrest

nr. 213 660 van 10 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. DELVAUX en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 4 juli 2017 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 5 juli 2017 asiel aan. Op 22 mei 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 23 mei 2018 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtun origine te zijn. U werd 17 jaar geleden geboren in Bemaran, een dorp in Surkhrod, een district van de provincie Nangarhar. U bent een ongehuwde soenitische moslim. U bent tot de vijfde graad naar school gegaan maar u bent dan moeten stoppen door uw vlucht uit Afghanistan.

Uw vader was een succesvolle zakenman. Hij importeerde goederen uit China en verkocht ze dan door aan handelaars in Kabul. Op een dag toen uw vader thuis was van zijn werk vertelde hij u dat de taliban hem verschillende keren hadden gecontacteerd om hem te dwingen geld te geven. Hij vertelde u dat ze dreigden om hem of u te kidnappen. Uw grootvader zei hem dat het gewoon een truc was om geld van hem te verkrijgen dus hij betaalde niet. Een dag later was u aan het spelen voor de deur toen een paar auto's aangereden kwamen. De mannen die uitstapten hadden hun gezichten verborgen en ze namen u mee. Ze lieten een brief achter met de informatie voor uw vader om u terug te krijgen. U verloor het bewustzijn en toen u wakker werd was u in een kamp bij de taliban. Ze hielden u gevangen en vastgebonden in een tent in het kamp. U hoorde hen bellen met uw vader om geld van hem te eisen. Terwijl ze met hem spraken sloegen ze tot het punt waarbij u aan de telefoon met uw vader smeekte dat hij zou betalen. Het was hun manier om meer druk op hem te leggen. Na drie dagen in het kamp verloren ze om een of andere reden contact met uw vader. Ze waren kwaad omdat ze beseften dat hij niet zou betalen en hielden een stuk stof voor uw neus waarop u het bewustzijn verloor. Toen u terug wakker werd zag u dat uw hand in een bebloed verband zat. Ze hadden drie van uw vingers afgesneden. Vanaf dat moment verloor u om de zoveel tijd weer het bewustzijn. Twee dagen later ontstonden er plots gevechten in het kamp. U wist niet wat er aan de hand was en verloor opnieuw het bewustzijn. Toen u wakker werd lag u in het ziekenhuis. Uw moeder was bij u. Ze vertelde dat uw vader drie dagen na uw kidnapping ook werd genomen en dat ze hem niet meer hadden terug gevonden. Uw oom R. (...) was met de ouderlingen van het dorp naar de veiligheidschef gegaan waardoor het kamp was aangevallen en ze u terug hadden gevonden. Nadat uw wonden waren genezen bent u bij uw oom gebleven voor een paar dagen. Hij regelde een smokkelaar en u verliet Afghanistan. Op 04.07.2017 kwam u aan in België en een dag later vroeg u asiel aan bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) te Brussel.

Bij terugkeer naar Afghanistan verklaart u de taliban te vrezen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een Afghaans identiteitsbewijs ('taskara') voor, kopies van de taskaras van uw familie, medische documenten van uw verblijf in het ziekenhuis, de dreigbrief die de taliban had achtergelaten, een medisch attest, een kopie van het paspoort van uw vader, negen foto's van uw vader in het buitenland en de enveloppes waarin deze documenten naar België werden verzonden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u er niet bent in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aannemelijk heeft kunnen maken.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat er weinig geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben voor uw vertrek uit Afghanistan.

Eerst en vooral is er een schrijnend gebrek aan informatie over cruciale aspecten van uw relaas. Zo kon u bijna niets vertellen over uw kidnapping, het verblijf in het kamp van de taliban en uw bevrijding (CGVS,

p.12-14, herconvocatie, p.7). Gezien uw jeugdige leeftijd en het potentiële trauma dat gepaard kan gaan met dergelijke soort ervaringen zou dit nog enigszins begrepen kunnen worden, ware het niet dat u ook geen details kon geven over andere belangrijke aspecten. Zo wist u nagenoeg niets over hoe uw bevrijding in het werk was gegaan en wat de omstandigheden waren van de ontvoering van uw vader (CGVS herconvocatie, p.5-6) . Het valt zeer moeilijk te begrijpen dat u geen informatie hierover hebt, des te meer omdat u geregeld in contact staat met uw familie (CGVS, p. 15, herconvocatie, p.5) en dat u niet één maar twee keer voor een gesprek bent uitgenodigd bij het CGVS. In het eerste gesprek werd u alreeds geconfronteerd met het feit dat u over onvoldoende informatie beschikte, u verklaarde dat toen door het trauma en het verdriet van het moment voor uw vertrek (CGVS, p. 15). Er is echter geen reden waarom u ten tijde van het tweede gesprek, ongeveer drie maanden later, hier niet meer over kon vertellen. Wanneer u hier opnieuw mee werd geconfronteerd tijdens het tweede onderhoud kon u geen verklaring daarvoor geven (CGVS herconvocatie, p. 7). Het CGVS draagt een gedeelde verantwoordelijkheid om uw dossier te onderzoeken, maar het is uw verantwoordelijkheid om ons van voldoende informatie te voorzien. In dit geval, waar u voldoende tijd en middelen had om aan deze informatie te komen gezien de veelvuldige contacten die u nog heeft met uw familie, valt het niet te begrijpen dat u deze moeite niet heeft gedaan.

Ook zijn er verschillende aspecten aan uw relaas weinig plausibel en bij uitbreiding ongeloofwaardig. Ontvoeringen voor geld in de regio van de stad Jalalabad zijn een gekend fenomeen, toch besloot uw vader niets te doen om zijn en uw veiligheid te garanderen na de telefoontjes van de taliban (CGVS herconvocatie, p. 5) enkel en alleen omdat uw grootvader zei dat het een truc was. Uw vader was een ervaren en succesvolle internationale zakenman. Het is dan toch opmerkelijk dat hij, ten opzichte van deze reële dreiging, geen enkele stap ondernam om daar iets aan te doen. Maar ook het gedrag van de veiligheidsautoriteiten in uw relaas doet de wenkbrouwen fronsen. Uw oom en de ouderlingen zouden de veiligheidschef ingelicht hebben over uw verdwijning (CGVS, p.12, herconvocatie p.7). Zo zou de veiligheidschef blijkbaar exact moeten hebben geweten waar jij zat, ook al zat je in een verborgen kamp van de taliban. Hoe anders zouden ze zo snel een militaire actie kunnen opzetten om het kamp te ontruimen en u te redden uit de klauwen van de taliban? Dit is een vreemd gegeven in uw verklaringen, daar het zeer onwaarschijnlijk lijkt dat de overheidstroepen perfect een talibankamp wisten te lokaliseren zonder enige andere informatie. Helaas kon u hier geen verklaring voor geven daar u claimde niets te weten over hoe uw bevrijding was in gang gezet (cfr. supra.). Maar het gaat nog verder, niet alleen wisten ze u op miraculeuze wijze te vinden, blijkbaar namen ze nadien niet de moeite om enige vorm van opvolging te doen (CGVS, p. 7). Er kwam niemand van de autoriteiten u interviewen of met u praten hetgeen gezien de situatie allerm minst aannemelijk is, u was immers niet enkel een slachtoffer maar ook een 'bevoorrechte getuige'. Logischerwijze had men kunnen verwachten dat de veiligheidsdiensten u zouden ondervragen teneinde meer details en gegevens te verzamelen over eventuele personen, locaties of andere acties waarover u eventueel had horen praten tijdens uw verblijf bij de taliban. U poogde dat te verklaren door te zeggen dat u niet lang in het ziekenhuis verbleef en niet veel later het land verliet. Maar deze verklaring houdt niet echt steek: daar blijkt uit uw eigen documenten dat u minstens negen dagen (cfr. discharge card) in het ziekenhuis verbleef (bij DVZ verklaarde u 25 à 30 dagen in het ziekenhuis gelegen te hebben) en nadien, volgens uw eigen verklaringen bij DVZ en ook op het CGVS, nog minstens twee weken bij uw oom bleef. Dat is meer dan voldoende tijd. Daarenboven kon noch het CGVS, noch uzelf, enige documentatie in de media terugvinden over uw ontvoering en bevrijding uit het kamp (CGVS herconvocatie, p. 4). Gezien het volume aan gelijkaardige gedocumenteerde incidenten in dezelfde periode is dit nog een extra punt dat uw geloofwaardigheid ondermijnt.

Tenslotte zijn er ook ernstige vraagtekens te zetten bij het profiel dat u schetst van uw vader als succesvolle zakenman. Dit profiel is belangrijk daar het de basis van uw relaas onderschrijft: namelijk dat uw vader voldoende rijk en succesvol was om op de radar van de taliban te komen. Er is u duidelijk gezegd in het eerste gesprek met het CGVS dat het belangrijk was dat u documenten zou binnen brengen die de werkzaamheden van uw vader konden bewijzen. Echter, de documenten die u binnenbracht zijn allen zeer gedateerd. De meest recente stempels in het paspoort van uw vader dateren van 2008-2009 en de meest recente foto van uw vader is van rond dezelfde periode. Op de niet gedateerde foto's van uw vader ziet hij er even oud uit als op de andere. Indien uw vader werkelijk een zaak had tot zijn verdwijning in 2016 is het onbegrijpelijk dat daar geen enkel document van te vinden was om uw asielaanvraag te ondersteunen. Ook verklaarde u dat uw moeder nu bij uw oom inwoont en dat hij klaagt tegen u over de moeilijkheid om zowel voor zijn gezin als dat van uw moeder te zorgen (CGVS, p. 11-12.). Dat is begrijpelijk aangezien uw oom slechts een arbeidersloon heeft. Maar u verklaarde ook een huis met aanzienlijke hoeveelheid land te bezitten (CGVS, p. 11) en uw vader had een internationale handelszaak met een loods in Kabul. Het is dus op zijn minst bizar dat uw familie zich plots in zulke moeilijke omstandigheden bevindt indien uw vader werkelijk alle bezitting had die u zei dat hij had.

Wat er ook van zij, zelfs indien we mee zouden gaan in uw verklaringen, quod non, lijkt het erop dat uw vrees niet langer actueel of relevant is. Het kamp waar u was opgesloten is aangevallen en vermoedelijk zijn de verantwoordelijken daarbij gearresteerd of omgekomen. Maar vooral, uw familie woont nog steeds in de regio (CGVS, p. 11) en heeft sinds uw vertrek geen noemenswaardige problemen gehad (CGVS, p. 15). Volledigheidshalve kan hierbij nog vermeld worden dat er dus evenmin geloof gehecht wordt aan uw verklaring als zou uw vader 3 à 4 dagen na u ontvoerd zijn (CGVS, p.12, herconvocatie p.6). Het is ten eerste al vreemd dat niemand u kan vertellen wat er met hem gebeurde of waar hij op dat moment was maar het wordt nog vreemder dat u er anderzijds dan wel een tijdstip op kleeft, zijnde 3 à 4 dagen na uw ontvoering. Gezien u evenmin een betrouwbaar bewijsstuk betreffende de ontvoering van uw vader kunt neerleggen lijkt het erop dat uw verklaringen dienaangaande ongeloofwaardig zijn. Bovendien liet u tijdens het invullen van de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling op 05/07/2017 optekenen dat u uw vader niet meer gesproken heeft sinds uw vertrek en dat u sinds uw vertrek niet weet waar hij is en dat u meent dat uw moeder en uw broers en zussen zich bij uw vader bevinden (zie administratief dossier). Dergelijke verklaring is dus wel in tegenspraak met uw latere verklaringen bij DVZ en het CGVS waar u het heeft over het feit dat uw vader geruime tijd voor uw vertrek uit Afghanistan ontvoerd werd (CGVS 17/01/2018, 03/04/2018, DVZ, vragenlijst CGVS 21/08/2017). U maakte evenmin enig gewag van de ontvoering van uw vader tijdens het invullen van deze fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling hetgeen allerminst overtuigend is.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding slechts vage, weinig plausibele en ook ongeloofwaardige verklaringen aflegde, de vaststelling dat u geen aanvaardbare verklaring kan geven over uw nalatigheid informatie te vergaren via uw familieleden en tot slot de afwezigheid van betrouwbare bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

Er is dus geen enkele reden om te besluiten dat u bij terugkeer geïsoleerd zou worden omwille van uw ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of behoren tot een specifieke sociale groep. Het feit dat u minderjarig bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

Het statuut van vluchteling kan u zodoende niet worden toegekend.

De vaststelling dat u drie vingers bent verloren hetgeen geschreven staat in zowel de medische documenten uit Afghanistan als in het medische attest dat werd opgesteld in België bevestigen enkel dat u deze vingers inderdaad bent verloren. Ze bewijzen echter niet dat dit gebeurd is op de manier die u beschrijft. De voorgelegde dreigbrief heeft weinig bewijswaarde aangezien deze door eender welke persoon met een kennis van Pashtu kon zijn opgesteld. De brief heeft een duidelijk gesolliciteerd karakter daar ze dient ter ondersteuning van uw asielrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden.

De andere door u voorgelegde documenten bevestigen enkel uw identiteit en herkomst, dewelke door het CGVS niet in vraag worden gesteld. Deze laten dus niet toe deze conclusie te veranderen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke

Afghanistan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de Taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Surkhrod dwingt hun

woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. In tegenstelling, het feit dat u heeft verklaard dat uw familie steeds woonachtig zijn in Surkhrod bevestigt dat de omstandigheden daar voldoende veilig zijn voor u.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. Met betrekking tot het feitenrelaas brengt verzoeker in het verzoekschrift de volgende aanpassingen aan:

"De feiten zoals aangegeven voor de CGVS zijn niet geheel correct.

De vader van verzoeker kreeg inderdaad dreigbrieven van de Taliban waarbij geld gevraagd / afgeperst werd. Vader heeft echter nooit betaald.

Verzoeker werd inderdaad ontvoerd, maar het is hem niet precies duidelijk door wie (door de Taliban, door criminelen, door criminelen gelinkt aan de Taliban ... Het gebeurde tijdens de zomervakantie van 2016. Verzoeker is vrijgekomen na betaling van een zeer aanzienlijk losgeld. Volgens verzoeker vernomen heeft een 200.000 dollar. Verzoeker is na zijn vrijlating (een bevrijding door de politie heeft niet plaatsgehad) gehospitaliseerd ter verzorging van zijn geamputeerde vingers. De vader van verzoeker is een internationaal afghaans zakenman (MOHIB FIRDOS LTD, import hout, laminaat, meubels e.d.m. vooral vanuit China en Pakistan). De familie heeft een huis in Bermanan, een huis in Darunta. De opslagplaats van MOHIB FIRDOS LTD bevindt zich in Kohy Markaz te Kabul en heeft een oppervlakte van 2 jirib (+/- 2000 m). De vader van verzoeker werd niet ontvoerd.

De familie van verzoeker heeft verzoeker hierna uit veiligheidsredenen naar Europa gestuurd.

Verzoeker heeft Afghanistan verlaten op de 5de dag van het suikerfeest van 2016."

2.1.2. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 e.v., 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan vervolging vanwege de Taliban, omwille van zijn afkomst en sociale klasse, nl. zoon van een internationaal zakenman.

Verzoeker heeft aldus een ernstige vrees voor vervolging.

Verzoeker vraagt dus de erkenning is vluchteling.

Verzoeker benadrukt dat hij wel degelijk werd ontvoerd, waarbij drie vingers werden geamputeerd om zijn vader te dwingen losgeld te betalen, zoals hij ook deed.

Deze feiten waren en zijn uitermate traumatiserend voor verzoeker, in die mate dat zij een terugkeer naar Afghanistan totaal onmogelijk maken. Verzoeker is minderjarig en een terugkeer naar Afghanistan betekent dat hij zou terugkeren naar een omgeving die voor hem gelijk staat met foltering, ontvoering, mishandeling en doodsangst.

Verzoeker terugsturen zou in de gegeven omstandigheden een onmenselijke en vernederende behandeling inhouden en een schending betekenen van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker toont met stukken aan dat zijn vader inderdaad een belangrijk afghaans zakenman is en eigenaar van MOHIB FIRDOS LTD. De vader van verzoeker heeft goede banden met het afghaans regime, getuige fotos van de vader van verzoeker met de gouverneur van Nangarhar, de chef van de grenspolitie, bekende cricketspelers.

Ontvoeringen van (kinderen van) zakenmensen, politici en dergelijke meer zijn een bekend en gevreesd fenomeen.

De afghaanse autoriteiten zijn niet bij machte om op te treden tegen dit fenomeen en de nodige bescherming te bieden.

Verzoeker herhaalt dat er in zijn hoofd wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de vluchtelingenconventie van Genève, dient te worden vastgesteld.

Verzoeker verwijst naar zijn eigen problemen in Afghanistan, zoals uiteengezet in het feitenrelaas.

Het is daarnaast duidelijk dat verzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoeker vraagt de Raad hem de hoedanigheid van vluchteling dienen toe te kennen, minstens subsidiaire bescherming.

Verzoeker verwijst naar ernstige schade in de zin van:

Doodstraf of executie

Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst

Ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Art. 48/4 par. 1 Vr W : De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en geen beroep kan doen op artikel 9 ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan krachtens artikel 39/2 par. 1, tweede lid van de vreemdelingenwet :

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Desgevallend zal de Raad met betrekking tot het profiel van verzoeker (zoon van een zakenman, gelieerd aan het regime)aanvullende onderzoeksmaatregelen willen bevelen.

Verzoeker geeft aan dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 par. 2, b van de vreemdelingenwet loopt bij terugkeer naar Afghanistan. (Foltering / executie of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst.).

Verzoeker verwijst naar artikel 3 het Europese Mensenrechtenverdrag. Het terugsturen van verzoeker als minderjarige naar een omgeving waarin hij werd ontvoerd en extreem gefolterd houdt een ontorende en onmenselijke behandeling in en is dus in strijd zijn met artikel 3 van het Europese Mensenrechtenverdrag.

Verzoeker stelt vast dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het hoger belang van de minderjarige, terwijl het duidelijk is dat het in zijn belang is dat hij kan opgroeien in een veilige, niet traumatiserende omgeving, te weten in België.

Verzoeker laat tenslotte gelden dat hij afkomstig is uit de provincie Nangarhar, district Surkhrod.

Ten aanzien van de provincie Nangarhar, wordt subsidiaire bescherming aanbevolen.

Verzoeker roept dan ook de subsidiaire bescherming in o.v. zijn afkomst uit een onveilig gebied in Afghanistan.

De bestreden beslissing kan tot gevolg hebben dat verzoeker zou worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

Gelet op de voorgaande toont verzoeker duidelijk het belang aan dat hij heeft bij onderhavig beroep.

De bestreden beslissing verwerpt de asielaanvraag van verzoeker en kan - bij ontstentenis van beroep - tot gevolg hebben dat verzoeker zou worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

Verzoeker heeft er alle belang bij om de hervorming te vragen van de bestreden beslissing gezien, indien hij dit niet doet, zijn meest elementaire mensenrechten in gevaar komen.

Verzoeker heeft aldus een geldig en voldoende belang. Zijn belang is persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een kopie van een studentenkaart en twee schoolrapporten (stuk 3);
- een kopie van een bewijs van het lidmaatschap van verzoekers vader bij de ACCI (stuk 4);
- stukken met betrekking tot kaderleden van het bedrijf van verzoekers vader (stuk 5);
- kopieën van Afghaanse paspoorten van verzoekers vader (stuk 6);
- kopieën van "business licenses" (stuk 7);
- bankuittreksels (stuk 8);
- "Overseas Transfer Transactions" (stuk 9);
- "Commercial invoices" en een orderboek (stuk 10).

2.2.2. Op 25 oktober 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018, p. 1-24 en 111-118, en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018, p. 71-77 en 87.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele

omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/5, 49, 49/2 en volgende en 52 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er weinig geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben voor zijn vertrek uit Afghanistan nu (i) er een schrijnend gebrek is aan informatie over cruciale aspecten van zijn relaas, (ii) er verschillende aspecten aan zijn relaas weinig plausibel en ongeloofwaardig zijn, en (iii) er ernstige vraagtekens te zetten zijn bij het profiel dat hij schetst van zijn vader als succesvolle zakenman, omdat (B) zelfs indien er zou worden meegegaan in zijn verklaringen, het erop lijkt dat zijn vrees niet langer actueel of relevant is, en omdat (C) er actueel voor burgers in Surkhrod geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van

bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker voerde op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) aan dat zijn vader een succesvolle zakenman was, dat de taliban hem ontvoerd hadden om losgeld te bekomen, dat zijn vader hier niet op inging, dat ze drie vingers bij hem afsneden waarna hij om de zoveel tijd het bewustzijn verloor, dat hij wakker werd in het ziekenhuis nadat het kamp van de taliban was aangevallen, en dat zijn vader drie dagen na zijn kidnapping ook ontvoerd werd.

Gelet op verzoekers aanpassing van het feitenrelaas in het verzoekschrift, waarin verzoeker (onder meer) erkent dat zijn vader niet werd ontvoerd, heeft de commissaris-generaal terecht geen geloof gehecht aan verzoekers verklaring dat zijn vader drie à vier dagen na hem ontvoerd zou zijn.

Voorts hecht de Raad geen geloof aan verzoekers verklaring dat hij zelf ontvoerd is geweest. Verzoeker bracht hiervan geen enkel stavingstuk aan en kon bovendien, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, bijna niets vertellen over zijn kidnapping, zijn verblijf in het kamp van de taliban en zijn bevrijding. Daarbij komt dat niet wordt ingezien waarom verzoeker, indien hij daadwerkelijk ontvoerd zou zijn geweest en daarbij drie vingers zou hebben verloren, diende te liegen over de betaling van een som losgeld en over de wijze waarop hij bevrijd werd. Dat verzoeker hierover op het CGVS heeft gelogen, ondermijnt zijn algemene geloofwaardigheid. Waar verzoeker thans verklaart dat hij is vrijgekomen na betaling van een zeer aanzienlijke som losgeld – volgens wat hij vernomen heeft zou het gaan om 200.000 dollar – beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker laat na enig stuk voor te leggen waaruit zou blijken dat een dergelijke som geld werd afgehaald, laat staan zijn overgemaakt aan de betreffende groepering of personen die hem zou(den) hebben ontvoerd.

Bovendien slaagt verzoeker er niet in het profiel van zijn vader als succesvolle zakenman aannemelijk te maken. De Raad acht het immers volstrekt ongeloofwaardig dat een rijke, succesvolle zakenman (enkel) zijn oudste zoon, bij wie er drie vingers geamputeerd werden, met een smokkelaar zou meesturen naar Europa, voor een lange tocht vol gevaren, wetende dat hijzelf en zijn andere kinderen in Afghanistan ook in gevaar zijn omwille van zijn profiel van succesvolle zakenman. Uit de door verzoeker voorgelegde stukken blijkt voorts niet dat de persoon op wie deze documenten betrekking hebben verzoekers vader is. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker immers dat zijn vader S. A. heet en ongeveer 32 jaar is (adm. doss., stuk 21, Verklaring DVZ, p. 7, nr. 15A), terwijl op de door verzoeker voorgelegde documenten andere namen, met name T. (G.) A. (zie de kopieën van de paspoorten van zijn vader, adm. doss., stuk 19, map met 'documenten' en stukkenbundel verzoeker, stuk 6, en de kopie van een bewijs van lidmaatschap bij de ACCI, stukkenbundel verzoeker, stuk 4) en M. A. (zie de zogenaamde "*business licenses*", stukkenbundel verzoeker, stuk 7) prijken en op de kopieën van de paspoorten die verzoeker voorlegt vermeld wordt dat de betrokkene geboren is op 4 februari 1978. Er blijkt dan ook niet dat verzoekers vader enige band heeft met de firma MOHIB FIRDOS LTD, zodat verzoeker ook niet dienstig bankuittreksels en bewijzen van financiële transacties, facturen en een orderboek van deze firma (stukkenbundel verzoeker, stukken 8, 9 en 10) voorlegt. Wat betreft de stukken die verzoeker bij het verzoekschrift voegt met betrekking tot kaderleden van het bedrijf van zijn vader (stukkenbundel verzoeker, stuk 5), dient te worden vastgesteld dat deze stukken niet zijn voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor ze dan ook niet in overweging worden genomen.

Ten slotte wordt er nog op gewezen dat uit de enkele vaststelling (*de visu* ter terechtzitting en via de op het CGVS voorgelegde medische attesten) dat bij verzoeker effectief drie vingers geamputeerd werden, niet zonder meer kan worden afgeleid dat deze amputatie is gebeurd in de omstandigheden die hij beschrijft en dat ook de door verzoeker op het CGVS voorgelegde dreigbrief de aangetaste geloofwaardigheid van verzoeker niet vermag te herstellen, nu een dergelijk document door eender welke

persoon met kennis van het Pashtou kan zijn opgesteld en deze brief bovendien duidelijk een gesolliciteerd karakter vertoont.

Bovendien – en ten overvloede – kan aan het voorgaande nog worden toegevoegd dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten en op zichzelf niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas vermogen te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 17, map met 'landeninformatie', COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude"), kan er ook om deze reden geen bewijswaarde worden gehecht aan de documenten die verzoeker ter staving van het profiel van zijn vader heeft neergelegd.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten en het profiel van zijn vader als succesvol zakenman niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Dat het duidelijk in zijn belang is dat verzoeker kan opgroeien in een veilige, niet traumatiserende omgeving, te weten in België, doet hieraan geen afbreuk. Dit gegeven houdt immers geen verband met verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming die *in casu* dient te worden onderzocht en doet hoe dan ook geen afbreuk aan de eigenheid van het asielrecht waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (cf. RvS 29 mei 2013, nr. 223.630).

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging

van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer

te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in het door verwerende partij bij aanvullende nota van 25 oktober 2018 aangebrachte EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van mei 2018 en de “Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis” van EASO van juni 2018 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die aantonen dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier en bijgebracht bij de aanvullende nota van 25 oktober 2018 niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Waar hij stelt dat ten aanzien van de provincie Nangarhar subsidiaire bescherming wordt aanbevolen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hiermee slaagt hij er niet in de concrete motieven van de bestreden beslissing, die specifiek betrekking hebben op het in de provincie Nangarhar gelegen district Surkhrod, te weerleggen of te ontcrachten. Bijgevolg wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in het district Surkhrod door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN